

חכה עיריה

דען אסור למאכלי עכו"ם

טע
קען
(ט)

(א) אלע קסחיה דע רבי
(ב) קים על דע אל
(ג) עיר יור' ס' קי'ג
(ד) ע' קע
(ה) אל' עיר' אל' ס' קי'ג

אמור קרא יהו בהיותו ירה. ותי' ס' קס'ס ומעור'ס הכי זענען וי'ל דעמדי' דלכיל'ע מי'די דוקא' וי'רועלמי' דעמכ'ם ע'יעמ' ס'ס'ס' ס'פ'ץ ו'ה'י מעור' ו'גמ'ל ומע'ני למלכ'סן ס'ן גדיל'ס ו'תי'ם ד'למע'ני ע'נור'וב' (כ'ק ס'ס) אסור' ל'ע'רל'ל ל'גדיל'ס מ'עיר'ס ח'ספוק' ל'יה ד'מל'ור'יי'ת'ס אסור' וי'ל ד'ע'ק'א מ'ת'יה למ'יק'ס ע'ל'רוד' ל'י נ'ני ה'א ד'אסור' מ'דל'ור'יי'ת'ס הי'יע ל'ע'ס'מ'כ'ר ו'למ'כ'ר ל'נכ'רי ל'א'ט'ל ל'א'ל ל'ע'ס'מ'כ'ר ע'נ'ומ'ן א'ו ע'נ'ון ל'א א'ו ע'מ'ג'ל ע'ל'ל למ'כ'ר א'ל'ל למ'ש'ח' ו'ה'ד'ל'יק א'פ'יל'ל ה'פי ע'נ'ור'יי'ם אסור' ל'י' ע'נ'ור'ע'ט' ל'ו ע'נ'ן ע'נ'פ'ל ע'ר'וש'ה א'פ'ן ל'ג'ל'ק'ס'.

(א) על פסחיה
ותנן יצידי זה ועופות ודגים שנורמנו להם מינין שבאין מותרין למוכרן לזכרים שאני דתם דאמור קרא ע' ככם שלכם יהא אי הכי אפי' לכתחלה גמי שאני הבא דאמור קרא ע' יהו בהיותו יהו

(א) עיר יור' ס' קי'ג (ב) ע' קע (פ)

שפתי יורה דעה קין מאכלי עובדי כוכבים כהן

קין א אם הוא דבר המיוחד למאכל כו. ולאפוקי סוסים וממורים וגמלים דקמנן למלאכה. והצ"י [עמוד מד ד"ה דע] הביא בשם התוספות דקוף פרק מרובה [בגא קמא פג, ב ד"ה לא] שכתב ר"ת דהוא הדין שאר דברים עמאים שעומדין לאכילה, אם מגדלן למשוח עורות בשומן להשתכר בהן או שמגדלן למוכרן לישראל שימשה בהן או להדליק, מותר. אבל בחזיר הכל אסור משום מעשה שהיה, וכמו שכתבו הטור [עמוד סקן] והמחבר [ספיף ב] בחו"מ סימן (ט') [מת' ג, וכן כתבו האגודה [שם סימן קב] והרא"ש [שם פ"ו סימן יג] והנמוקי יוסף [שם נב, ב סוף ד"ה ממין] בשם הרא"ש והרמ"ה, ולא כמו שכתבו בב"מ [עמוד מה ד"ה זה] שהרא"ש חולק אר"מ והאגודה. ומלשון המחבר שכתב אם הוא דבר המיוחד למאכל כו' לא משמע קצת הכי, אלא בהרשב"א [ש"ס ס"ג סימן רכג] שהביא בב"י [עמוד מה ד"ה זה] שאם הוא מיוחד למאכל ודרך בני אדם לגדלן כדי לאכלן אף על פי שאינו מותר בדברים אלו למכרן לזורך אכילה אסור, וכן פסק בעטרת זהב [למט] להדיא. ויש לומר דהכי קאמר, אם הוא דבר המיוחד לעולם לאכילה, לאפוקי אם יתרו שלא לזורך אכילה, וכן משמע בב"י ד"ה כתב הרמב"ם כו' [שם ד"ה דע], ע"ש, וכן משמע בחו"מ שם, ודוק:

(א) עיר' אל' ס' קי'ג

ו' זמותר לומר (יג) לעבד בפסח הילך דיגור זה וקנה ואכול, (יד) אף-על-פי שיודע שיקנה (ט) (טו) חמץ, האבל לא יאמר לו (טז) צא (טז) ואכול ואני פורע. (יז) מיוש (יח) מתירים (יח) גם בזה, (יט) אלא-אם-כן הקדים (יא) [יא] דיגור (כ) או שנשא ונתן ביד: הגה (כא) ואסור לקנות חמץ לאינו-יהודי בפסח (כב) אפילו במעותיו (יב) [יב] (כג) של אינו-יהודי (ריב"ש: סימן מא):

(א) ע' קע (פ)

הקדים לו דיגור. לחנוני, וציוהו לתת מזונות לעבדו כשיבוא, או הוי ליה כמאכילו בידיים החמץ, שהחנוני הוא שלוחו של בעל-הבית; וכזה אסור (לג) אפילו אינו יודע בוודאי שיקנה חמץ. ועיי' בורה-דעה סימן קלב סעיף ד שכתב דגם בהקדים לו דיגור אינו אסור אלא-אם-כן כשאמר לו 'יהא דיגור זה בידך עד שתתן להפועל שלי', אבל אם הרשהו להוציא עכשיו בהוצאה מותר, דבשעה שנתן להפועל אין כאן דיגור שיקנה לבעל-הבית; אבל כמה (לג) אחרונים חלקו עליו והסכימו דאסור בכל גווני. ודע, דהקדים לו דיגור לאו דוקא, (לד) דהוא הדין אם נתן לו דיגור בשעה שנתן החנוני החמץ לעבדו דגם-כן אסור, ולא אתי בזה למעוטי רק אם פרע לו לאחר זמן; (כ) או שנשא ונתן ביד. רוצה לומר, שבעל-הבית בעצמו לקח החמץ מן החנוני העכו"ם לצורך עבדו ונתנו לו, ובזה אפילו (לה) לא נתן לו מעות כלל אפילו הכי אסור, דקנה החמץ במשיכתו מן העכו"ם: